

ਜਾਣ-ਪਛਾਣ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੇਖਕ ਦੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿੱਸ ਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਲੇਖਕ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਝਲਕ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਸਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰ, ਥਾਂਵਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ, ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਲੋੜ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਪਵੇਗੀ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੇਖਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਪਵੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ ਨਾ ਤਾਂ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਪਾਠਕ ਉਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੂਰ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਓਨੇ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਪੈਣਗੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰ, ਪੁਰਾਤਨ ਜਾਂ ਨਵੀਨ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ। ਜਦ ਅੱਜ ਦੇ ਪਾਠਕ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੱਤਰ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਲਈ ਤਦ ਹੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਅਸੀਂ ਲੇਖਕ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਪਿੱਛੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਜਾਣਾਂਗੇ।

ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹਨ: ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੇਖਕ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਸ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਖਾਸ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ? ਲੇਖਕ, ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀ ਸਨ? ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਮਾਜਿਕ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਸਨ? ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਿਹੜੀ ਸੀ? ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਕਿਵੇਂ ਕਮਾਉਂਦੇ ਸਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਰਕਾਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਸੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਮਾਜਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਨ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ

ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਐਨੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਪੁੱਜਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਵਧੇਰੇ ਐਪਚਾਰਿਕ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਪੱਤਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝ ਪਾਵਾਂਗੇ—ਓਨਾ ਹੀ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸਭ ਸਮਝ ਪਾਵਾਂਗੇ ਜੋ ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਜੋ ਸਿਖਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂਗੇ।

ਇੱਕ ਪੱਤਰ

1 ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਤਰਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਰ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੇਮਾਵਲੀ ਵਜੋਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਸੀ ਭਈ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਤਰਕ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਤੱਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਕਾ ਵਜੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ, ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਕੁਝ ਧਾਰਮਿਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ। ਜੇਕਰ ਸੱਚ ਆਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਰੂੜੀਵਾਦੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਖਿਆਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਵੀ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੇਮਾਵਲੀ ਜਾਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਆਏ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ 1 ਪਤਰਸ ਘੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਨਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੈਰਾਨੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਿਉਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਘੱਲਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕ ਇਹ ਪਛਾਣ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਦਰਅਸਲ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੀ

ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਫੈਲਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵੇਰਵਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੇ ਹਨ।

1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਸਲਾਮ, ਉਪਦੇਸ਼, ਤਸੱਲੀ ਭਰੇ ਸ਼ਬਦ, ਯਾਦਗਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ, ਸਭ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਤਨ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਹਾਸ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੁੱਜਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੀ। ਪਰ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਜੋਂ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਜ਼ਰੂਰ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਜ਼ਰੂਰ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਬਦਲੀ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਪੂਰਣ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ “ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੇ ਅਸ਼ਨਾਨ” (ਤੀਤੁਸ 3:5) ਦਾ ਅੱਜ ਦੇ ਵਿਆਖਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਦ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਜਦ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਬਦਲੀ/ਬਪਤਿਸਮਾ ਬਾਰੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰੇ (1:3, 23; 2:1, 2; 3:21)। ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚਦੇ।

ਪੱਤਰ ਦੀ ਇਕਜੁੱਟਤਾ

ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਸੰਗਠਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕਜੁੱਟਤਾ 'ਤੇ ਚੁੱਕੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਅਕਸਰ 1 ਪਤਰਸ 4:12 ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਹਨ। 1 ਪਤਰਸ 4:11 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਹੈ, ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਵਾਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਕਸਰ ਕਿਸੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਜਾ ਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 4:12-19 ਵਿੱਚ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਹੜਾ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਾਂਗ ਅਰੰਭ ਹੋਇਆ ਸੀ, 4:12-5:14 ਸੀ। ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ 4:12-5:14 ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਘੱਲ ਦਿੱਤਾ।

ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਗਲਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਸ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ, ਅਜਿਹਾ

ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੇਵਲ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਿਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸਤਤ ਨੂੰ 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:15, 16 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਆ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਲਿਖਣ ਲਈ ਰੁਕ ਗਿਆ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:20, 21)। ਦੂਜਾ, ਜਦ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ 4:12-19 ਵਿੱਚ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਬਹੁਤ ਤੀਬਰ ਹੈ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੀਬਰ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ “ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਈ” ਜਾ ਕੇ ਪਰਖੀ ਗਈ ਸੀ (1:7)।

ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਅਰੰਭ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਲ਼ਾ ਕੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਤਰਕਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਤਕੜਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ 4:12-5:14 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚ ਆਏ ਨਵੇਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ 4:12-5:14 ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਨਵੀਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਪੱਤਰ ਦੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦਾ ਮੌਕਾ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਕਿ ਲੇਖਕ ਨੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ? ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਅਜਿਹੇ ਕਿਹੜੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲਿਖਵਾਇਆ? 1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿੱਕੇ-ਨਿੱਕੇ ਪੰਜ ਅਧਿਆਇਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ: ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਸਨ। ਦਰਅਸਲ ਕਸ਼ਟ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।

1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਅਗਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਧੇਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ, ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ 60 ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਾਠਕ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹੀ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਬੇਮੁੱਖ ਵੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵੀ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਡੇਲ ਗਈ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਲੈਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਕਸ਼ਟ ਆਣ ਪਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰਲ ਵੇਰਵਾ ਉਸ ਦੇ

ਕੇਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਕਸ਼ਟ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਥੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਾਂਗ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਅੱਗ ਨਾਲ ਤਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਕੇ ਨਿਕਲੇ ਸਨ (1:7)।

ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਇਸ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਭੈਣ-ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਨਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਭੇਤ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਦਰੋਹ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕਸ਼ਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮਕਸਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਕਰਦੇ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (2:21; 3:17, 18; 4:13)। ਕਿਉਂਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਕਿਵੇਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਵਾਰੀ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿੱਧੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (1:6-9; 3:13-17; 4:12-19; 5:9, 10)। ਸ਼ਬਦ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਗੋਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ, ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿੰਦਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ-ਸਾਫ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਸਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। 2:12 ਅਤੇ 3:16 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਨੇਕ ਅਤੇ ਸ਼ੁਭ ਚਾਲ ਚੱਲਣ, ਤਾਂ ਜੋ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆ ਰਹੀ ਨਿੰਦਾ ਸੀ। 4:4 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੈਰ-ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਗੁਆਂਢੀ ਅਚਰਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਭੈੜੇ ਵਿਹਾਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਇਹ ਕਸ਼ਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਲਈ ਖਤਰਾ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਅਫਸਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਓ ਦੂਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਾਕਮਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨ (2:13-17), ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਸਲ ਸਮੱਸਿਆ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਸੀਹਤ ਅਜੇ ਨਵੀਂ ਸੀ। ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਕੜੀ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ

ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪ੍ਰਿਯ ਘਟਨਾ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਤਨ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਵਾਂ ਪੰਥ ਸੰਦੇਹ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਰੰਭਕ ਮਿਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹਤ ਉੱਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਸਕ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਤਪਾਦ ਵੇਚਣੇ ਜਾਂ ਸਮਾਜਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਪਾਉਣਾ ਔਖਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਥਿਕ ਬੰਦਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜਕ ਨਿੰਦਿਆ ਮਸੀਹਤ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਜਾਣ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਧਨ ਦਿੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਰੜੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਹੜੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ।

1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਲੇਖਕ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਸਤਾਓ ਅਤੇ ਦੁਖ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਗੁੰਜਦਾ ਪਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜਣਾ ਨੇੜੇ ਸੀ (1:5, 7, 13; 2:12; 4:7, 13; 5:1, 4, 10)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਵੀ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਿਆਈ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਆਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਵਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਿਆ (1:13)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਚਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਏ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (3:14)। 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਇਹ ਦੋ ਸੰਗਠਿਤ ਵਿਸ਼ੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸਨ। ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ, ਤਦ ਆਸਾਵਾਂ ਸੱਚੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ (1:6-9)।

ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦਿਆਂ ਦੁਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਧੰਨ ਹਨ (4:14, 16)। ਦੁਖ ਤਾਂ ਆਉਣੇ ਹੀ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਡਟੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ; ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਕਿ ਯਿਸੂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਨਿਆਈ ਵਜੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1:17; 4:17)। ਜਦ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ ਤਦ ਇਹ ਲੋਕ ਛੁਡਾਏ ਹੋਇਆਂ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਗੇ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦਿੱਤੀ ਕਿ, "[ਉਹ] ਆਪਣੀ ਨਿਰਚਾ ਦਾ ਫਲ ਅਰਥਾਤ [ਆਪਣੀਆਂ] ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਪਰਾਪਤ" ਕਰਨਗੇ (1:9)। ਪੈਲੂਸ ਵਾਂਗ ਪਤਰਸ ਵੀ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ, "ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਦੇ

ਦੁੱਖ ਉਸ ਪਰਤਾਪ ਨਾਲ ਜੋ ਸਾਡੀ ਵੱਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਿਚਾਉਣ ਦੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ (ਰੋਮੀਆਂ 8:18)।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਪਤਰਸ ਹੋਰਨਾਂ ਮਸਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹਨ। ਉਹ ਚਿੰਤਤ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤੇ ਕਸ਼ਟ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਾ ਦੇ ਦੇਣ। ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦ ਦਾ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹੀ ਵਰਤਾਓ ਕਰਨਗੇ ਜਿਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਭਲੇ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ (2:12; 3:8, 9, 17; 4:3, 15)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਅਤੇ ਮਖੌਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕੇਮਲਤਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਦੇਣਾ ਸੀ (3:9)। ਪਤਰਸ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਸ਼ਟ ਆਉਣ ਤਾਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਾ ਆਉਣ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ (3:17; 4:15)। ਸੰਸਾਰਕ ਨਫਰਤ ਅਤੇ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਆਲਗੀ, ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਜਿਹੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਰਸ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣ ਭਈ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ ਸਨ (1:14-16; 2:9), ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਪੱਥਰ ਸਨ (2:5)। ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਲਈ ਨਮੂਨਾ, ὑπογραμμός (ਹੁਪੋਗ੍ਰਾਮੋਸ), ਯਿਸੂ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਦੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ; ਜਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਗਾਲ ਨਾ ਕੱਢੀ (2:21-23)। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਜਦ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਲਾਂ ਕੱਢਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਗਾਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਸਨ।

ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਹਰ ਥਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸੂਲ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਚੇਲਾ ਵੀ “ਜਿਹ ਦੇ ਨਾਲ ਯਿਸੂ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ” (ਯੂਹੰਨਾ 21:7), ਯਿਸੂ ਦੀ ਗਾਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਤਰਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕੇ। ਇਕੱਲਾ “ਪਤਰਸ” ਨਾਮ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ 70 ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 26 ਵਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ” ਇਕੱਠਾ ਆਇਆ ਹੈ। 17 ਵਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਸ਼ਮਊਨ ਸਦਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 1:42)। ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕੇਵਲ 20 ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਤਰਸ ਹੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਹਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ, ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਉਸ ਦੇ ਮਾੜੀ ਸਲਾਹ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ, ਉਸ ਦੀ ਡੋਲਦੀ ਨਿਹਚਾ, ਉਸ ਦੀ ਸਧਾਰਨ ਮਾਨਵਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਤੋਬਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਅੱਕਦੇ। ਪਤਰਸ ਹੀ ਸੀ

ਜਿਹੜਾ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਤੁਰਦਿਆਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਡੇਲ ਗਈ (ਮੱਤੀ 14:28-33)। ਕੈਸਰੀਆ ਫਿਲਿੱਪੀ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਲੇਰੀ ਕੀਤੀ, “ਤੂੰ ਮਸੀਹ ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈਂ” (ਮੱਤੀ 16:16), ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਕੜੀ ਝਿੜਕ ਵੀ ਪਈ ਸੀ (ਮੱਤੀ 16:23)। ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਦ ਪਤਰਸ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨਾਸਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਤੱਕ ਨਹੀਂ। (ਮੱਤੀ 26:69-75)। ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅੱਜ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸਦੀਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਪੱਤੇਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ੍ਹੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 2:14-36; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 16:19)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਨੇਲਿਯੁਸ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਕੇ ਗੈਰਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਬੂਹੇ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 10; 11)। ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲੇਰੀ ਭਰਿਆ ਸਾਹਮਣਾ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ “ਪਤਰਸ” ਅਤੇ “ਕੇਫ਼ਾਸ” ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 1:42), ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਅਤੇ ਅਰਾਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਰਥ “ਚਟਾਨ” ਹੈ। ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਕਫੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਯਿਸੂ ਨੇ ਡਾਵਾਂਡੋਲ ਮਛੁਆਰੇ ਨੂੰ ਤਾਕਤ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਰਜ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਾ ਕੇਵਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਗੋਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਹਰ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਦਿਸਦਾ ਹੈ।

ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਸੂਲ ਦੇ ਦੋਹੇਂ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਗੁਆਚ ਹੀ ਗਏ ਹਨ।² ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚਕਾਰ ਯਾਕੂਬ, ਪਤਰਸ, ਯੂਹੰਨਾ ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀਆਂ ਕੈਥੋਲਿਕ ਪੱਤਰੀਆਂ (ਅਰਥਾਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਾਂ) ਗੁਆਚ ਗਈਆਂ ਪਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸਦਕਾ ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਅਣਦੇਖੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ, 1 ਪਤਰਸ ਸਾਡੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਰਸੇ ਦਾ ਇੱਕ ਅਟੱਟ ਅੰਗ ਹੈ। ਇਸ ਪੱਤਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪੂਰਬਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਧਿਐਨ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਭਰੇਗਾ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਅਗਾਂਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਬੜੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੱਤਰ “ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਸੂਲ, ਪਤਰਸ” ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਆਮ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਲੋਕ ਹੀ ਸੰਦੇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ ਉਹੀ ਪਤਰਸ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।³ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੰਦੇਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਤਕੜੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਕ ਸ਼ਮਊਨ ਪਤਰਸ ਹੈ।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਇਹ ਸੰਦੇਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ ਪਤਰਸ ਹੈ, ਤਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਗਲੀਲੀ ਮਛੁਆਰੇ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਉੱਤਮ ਸਾਹਿਤਕ ਗੁਣਵੱਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਅੱਗੇ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਉਸ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮੱਧ 60 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪਤਰਸ ਦੀ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।⁴ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਵੀ ਤਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਕ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਸੰਬੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦਾ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਯੂਨਾਨੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਸਿਲਵਾਨੁਸ/ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਲਿਖਾਰੀ ਆਖਿਆ (5:12)। ਸੀਲਾਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰਸੂਲਾਂ 15:22 ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਮਸੀਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੀ। ਸੀਲਾਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਸਲਮ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15) ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਕੇ ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਸਨ (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:1; 2 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:1) ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਮਸੀਹੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।⁵ ਜੇਕਰ ਸੀਲਾਸ ਨੇ ਲਿਖਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਪਤਰਸ ਦਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਦਿਆਂ ਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਯੂਨਾਨੀ ਵਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਖਿਆ, ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਜੋ ਸੀਲਾਸ ਇੱਕ ਨਬੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 15:32), ਇਸ ਕਰਕੇ 1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਆਪ ਲਿਖਵਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉੱਠਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਬਾਰੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਮੱਧ 60 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਸੂਲ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ “ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹ” ਜ਼ਰੂਰ ਆਖਿਆ (5:1; ਵੇਖੋ 2:22, 23)।

ਇਹ ਕਾਫੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੇ ਸਬੂਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ ਆਪ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਸੀ।⁶

ਪੱਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ

ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਗਲਾਤੀਆਂ ਅਤੇ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਵੱਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਕੇਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਵਾਲਾ ਰਸੂਲਾਂ 15 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।⁷ ਇਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਕਾਰਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਣ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ 50 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ 50 ਈਸਵੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 67 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ 17 ਵਰ੍ਹੇ ਕੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ? ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ “ਕੇਫਾਸ” ਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:12)। ਕੀ ਪਤਰਸ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਫਾਸ ਦਾ ਧਿਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਵੇ। ਅਸੀਂ ਗੌਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਸੀ ਜਿਹੜਾ “ਮਸੀਹ ਦਾ” ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਪੈਲੇਸਟਾਈਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:5 ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪਤਰਸ ਵੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਆਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆਂ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਬਿਤਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਤਰ ਚਾਰ ਵੱਡੇ ਰੋਮੀ ਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਅੱਜ ਦੇ ਤੁਰਕੀ ਦੇਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪੰਤੂਸ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ 1 ਪਤਰਸ 1:1 ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਕਰਕੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਪੂਰਬ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਲ੍ਹਾ ਕੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਰੋਮੀ ਸੂਬਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੱਪੇ ਨੇ ਇਸ ਇਲਾਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਤਰਕਪੂਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿਚਲੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਤਰਸ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵੀ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਹੀ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜੇ “ਪੰਤੂਸ, ਗਲਾਤਿਯਾ, ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ, ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ ਵਿੱਚ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ” (1:1)।

ਜਿਸ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਜਾਂ

ਤਾਂ ਸਿਲਵਾਨੁਸ/ਸੀਲਾਸ (5:12) ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਸੀਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਜਹਾਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਯੂਨਾਨੀ ਨਗਰ ਸਿਨੇਪੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਮੱਧ-ਉੱਤਰੀ ਪੰਤੂਸ ਵਿੱਚ ਕਾਲੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਸਾਇਦ ਉਹ ਗਲਾਤਿਯਾ ਦੇ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉੱਥੋਂ ਦੱਖਣ-ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਅਸਿਯਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਬਿਥੁਨਿਯਾ ਨੂੰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਬੰਦਰਗਾਹ ਤੋਂ ਜਹਾਜ਼ ਫੜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਗਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਏ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਧਿਆਣ ਦੇਣ ਯੋਗ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਐਨੀ ਅਰੰਭਕ ਮਿਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਅਬਾਦੀ ਖਿੱਡੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਵੱਲੋਂ ਆਖੇ ਗਏ ਸੂਬੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ਭੂਗੋਲਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਸਮਾਜਕ, ਸੱਭਿਆਚਾਰਕ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਸਮੂਹਾਂ ਤੋਂ ਸਨ। ਮਸੀਹਤ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਾਂਹ ਵਧ ਰਹੀ ਰੋਮੀ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਪੱਛਮੀ ਸੂਬਿਆਂ, ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਥੁਨਿਯਾ, ਦੇ ਅੰਤਮ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪੰਤੂਸ, ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਨੂੰ ਰੋਮ ਨੇ ਜਿੱਤ ਕੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਰੋਮੀਆਂ ਵੱਲੋਂ 133 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਅਸਿਯਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੂਬੇ ਨੇ ਖੁਦਗਰਜ਼ ਰੋਮੀ ਚੁੰਗੀ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਹੁਤ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲੇ ਸਨ। ਜਦ ਰੋਮੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਸੂਬੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕਿਆ। ਲਗਭਗ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਮਗਰੋਂ 88 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਪੰਤੂਸ ਦੇ ਰਾਜੇ ਮਿਤ੍ਰਿਡੇਟਸ ਛੇਵੇਂ ਨੇ ਸਾਰੇ ਇਲਾਕੇ ਨੂੰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਨਗਰਾਂ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਤੂਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। 60 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀ ਸੰਸਦ ਨੇ ਪੌਪੇ ਨੂੰ ਮਿਤ੍ਰਿਡੇਟਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ। ਰੋਮੀ ਜਰਨੈਲ ਨੇ ਪੰਤੂਸ ਦੇ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਖਦੇੜ ਦਿੱਤਾ, ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਿਨਾਰੇ ਤੋਂ ਸਮੁੰਦਰੀ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੇ ਗੜ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਉਪਮਹਾਂਦੀਪ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੱਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਪੱਤਰ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਦਿਸਦਾ ਸੀ। ਰੋਮ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਗਰਾਂ ਨਾਲ ਬੜੀ ਸਖਤਾਈ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰਿਡੇਟਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 75 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਬਿਥੁਨਿਯਾ ਦੇ ਅੰਤਮ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੀ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮਿਤ੍ਰਿਡੇਟਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਦੇ ਨਗਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। 44 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਕੈਸਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿ ਯੁੱਧ ਛਿੜ ਗਏ। ਰੋਮੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਅਤੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਵਾਸਤੇ ਧਨ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਉੱਤੇ ਬੜੀ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏ। ਜਦ ਯੁੱਧ ਮੁੱਕ ਗਏ, ਤਦ 27 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਐਗਸਤੁਸ ਸਮਰਾਟ ਵਜੋਂ ਉਭਰਿਆ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਰੋਮੀ ਦੇਵਤਾ ਜਾਨੁਸ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਬੂਟੇ ਬੰਦ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੈਕਸ ਰੋਮਾਨਾ (ਰੋਮ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ) ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਗਸਤੁਸ ਨੇ

ਅੰਤਿਆਚਾਰੀ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਅਤੇ ਅਸਿਯਾ ਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਸਰਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ। ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਬੱਕ-ਟੁੱਟ ਚੁੱਕੇ ਵਸਨੀਕ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਵਾਂਗ ਪੂਜਣ ਲੱਗ ਪਏ। ਐਗਸਤੁਸ ਦੇ ਸੱਤਾ ਸੰਭਾਲਣ ਅਤੇ 1 ਪਤਰਸ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ 100 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਸਿਯਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ/ਪੰਤੁਸ ਦੇ ਰੋਮੀ ਰਾਜਪਾਲ ਸੰਸਦ ਵੱਲੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜਪਾਲ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੋਸਲ ਅਰਥਾਤ ਰੋਮ ਦੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਰਾਜਪਾਲ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਲ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਧਨੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਰਾਜਪਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਰਗੀਉਸ ਪੈਲੁਸ (13:7) ਅਤੇ ਗਾਲੀਓ (18:12)। ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਸੂਬਿਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ/ਪੰਤੁਸ ਨੂੰ ਸੰਸਦੀ ਸੂਬੇ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੇ ਰੋਮ ਦੀ ਸੰਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਦੋਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਨਗਰ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਇਨਾਮ ਅਸਿਯਾ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਰੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਉੱਤੇ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਾਜੇ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਰੋਦੇਸ ਮਹਾਨ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਪੈਲੇਸਟਾਈਨ ਉੱਤੇ ਰਾਜਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 25 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਗਲਾਤਿਯਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਰੋਮੀ ਸੂਬੇ ਦਾ ਦਰਜਾ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਨਾਲ ਇਹ 17 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ। ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਸੂਬੇ ਸਿੱਧੇ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਹੇਠ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸੂਬੇ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਰੋਮੀ ਫੌਜੀ ਦਸਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਛਾਉਣੀ ਪਾ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਫੌਜੀ ਦਸਤਿਆਂ ਦੀ ਜਵਾਬਦਾਰੀ ਸਮਰਾਟ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਸੰਸਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨਹੀਂ। ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਵਰਗੇ ਸੂਬਿਆਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਾਟ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਖੱਲਦਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੀ ਸੂਬੇ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਗਲਾਤਿਯਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਮ ਗਾਓਲ ਕਬੀਲੇ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਸੂਬੇ ਦੇ ਉੱਤਰੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਵੱਸੇ ਸਨ। ਸੂਬੇ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਾਕਿਯਾ ਅਤੇ ਲੁਸਤ੍ਰਾ ਨਗਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਨਗਰ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਪਛੜਿਆ ਇਲਾਕਾ ਸੀ। ਇਸ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਨਗਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੱਪਦੋਕਿਯਾ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਬਾਦੀ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਸਦੀ ਸੀ।

ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮੀ ਰਾਜਪਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪ੍ਰੋਕੋਸਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਮਰਾਟ ਦਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ, ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਜਨਤਾ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਨਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਕਾਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪੁਲੀਸ ਬਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਕੰਮਾਂ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੇ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਨਤਕ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ, ਕਾਰੋਬਾਰ

'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਕਈ ਕਮੇਟੀਆਂ। ਜਦ ਤੱਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਮਿਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਦ ਤੱਕ ਨਗਰਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਸਿਯਾ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ/ਪੰਤੁਸ ਵਰਗੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਹੜੇ ਕਿ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਸਨ, ਫੌਜੀ ਦਸਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਬਸ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਸਿਪਾਹੀ ਹੀ ਦਿਸਦੇ ਸਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮ ਕੋਲ ਤਾਕਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਗੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪਚਾਪ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। 2:13-17 ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਪਰਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਧਿਆਣ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੁਝ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰੋਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਸਨ।

1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਸੂਬਿਆਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਭਿਆਚਾਰਾਂ, ਧਰਮਾਂ ਅਤੇ ਅਰਥ ਵਿਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਸਨ। ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਨੀ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੁਹੱਲੇ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਨਗਰ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਬਿਬੁਨਿਯਾ ਅਤੇ ਪੰਤੁਸ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਵੱਸੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਗਲਾਤਿਯਾ ਅਤੇ ਕੱਪਦੁਕਿਯਾ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਗਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਟੇ ਵੀ ਸਨ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਰਸ ਵੀ ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੱਸੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾਘਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਰੰਭਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੁਝ ਧਰਮੀ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਵੀ ਆਏ ਸਨ ਜੋ, ਕੁੱਝ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਯਹੂਦੀ ਕਰਮਕਾਂਡਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਯਹੂਦੀ ਸਭਾਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪਤਰਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇੰਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਾਠਕ ਗੈਰਯਹੂਦੀ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚਾਏ ਗਏ ਸਨ (1:14, 18)।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਕਈ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਦੇਵਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਬਾਕੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾ, ਮੇਨ ਜਾਂ ਸੀਬੇਲ ਅਤੇ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਅਜਿਹਾ ਵੀ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮਕਾਂਡ ਜਾਦੂ-ਟੈਣੇ ਅਤੇ ਵਹਿਮਾ-ਭਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਪੁਰਾਤਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਈ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਹਿਮ-ਭਰਮ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਸੋਮੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਗੁੱਧਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮਿਆਂ ਦੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਹਰ ਪਾਸੇ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਥਾਂਵਾਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਥਾਂਵਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵੀ ਸਨ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਵੈਰੀ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਸਰਾਪ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਉਸ ਸਰਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਲੇਟ ਉੱਤੇ ਲਿੱਖ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦੱਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਆਤਮੇ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਸਰਾਪ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵੈਰੀ ਉੱਤੇ ਪਾ ਦੇਣਗੇ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਚੇਤੇ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਅਫ਼ਸੂਸ ਦੇ ਵਸਨੀਕ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆਣ ਕੇ, ਜਾਦੂਗਰੀ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਖੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 19:19)।

ਸਮੁੱਚੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਾਜਕ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ, ਤਿਉਹਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਪਿਤ ਖੇਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਅਪਰਾਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੰਗੇ ਨਾਚਾਂ ਜਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਸਿੱਧੇ-ਸਿੱਧੇ ਇਸ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕ ਸਮਾਜ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮੰਡੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਫਲ-ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਵੇਚਣਾ ਜਾਂ ਚਮੜੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਚਲਾਉਣਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹਤ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਅਜੀਬ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਕੇਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਜਦ ਵੀ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜੀਬੋ-ਗਰੀਬ ਚੋਰੀ ਜਾਂ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਥਾਨਕ ਜਨਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਸ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਅਣਹੋਣੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਮਸੀਹੀ ਹੀ ਹਨ। ਜਦ ਭੂਚਾਲ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂ ਅਕਾਲ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਦ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ੇ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ, ਨੂੰ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਤਦ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਅਸਲ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਲਿਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਸਥਾਨ

ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਕਿੱਥੋਂ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਸੰਕੇਤ ਸ਼ਾਇਦ 5:13 ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਬਾਬੁਲ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੀ ਚੂਈ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ . . . ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛਦੀ ਹੈ।” ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਸੁਭਾਵਕ ਅਰਥ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਬਾਬੁਲ ਆਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸਾਥੀ ਉਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਸੁਖ ਸਾਂਦ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਸਨ (5:13 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਬਾਬੁਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ, ਜੋ ਫਰਾਤ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਵੱਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਾਮਰਾਜ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ 587 ਈਸਵੀ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਝੁਕਾਓ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ “ਬਾਬੁਲ” ਨੂੰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਜੋਂ ਲੈ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆ ਦਿਖਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ, ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕਸਾਰਤਾ ਨਾਲ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ, ਪੂਰਬੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬੁਲ ਇੱਕਦਮ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ

ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿੱਖੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਬਾਬੁਲ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ।⁸ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ 18:2 ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਬਾਬੁਲ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰੋਮ ਦੇ ਪਤਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਪੁਰਾਤਨ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਗਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਬਾਬੁਲ ਦੁਸ਼ਮਣੀ, ਈਸ਼ਵਰਹੀਣਤਾ, ਕਾਮ-ਵਾਸਨਾ ਅਤੇ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।⁹ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਖੋਢੀ ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਪਤਰਸ ਨੇ ਵੀ ਨੈਤਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੋਮ ਨੂੰ ਬਾਬੁਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਵੇਖਿਆ। ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਬਾਬੁਲ ਨਾਮ ਆਖਦਿਆਂ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰੋਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ, ਦ ਬਿਗ ਐੱਪਲ ਆਖਦਿਆਂ ਹੀ ਪਤਾ ਚੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਉ ਯੋਰਕ ਸਿਟੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਜਦ ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਹੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਣ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਸੁਧਾਰ ਵੇਲੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਰੋਮਨ ਕੈਥੋਲਿਕਵਾਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਪ ਪਤਰਸ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਖਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪ ਕਦੇ ਰੋਮ ਗਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਧਾਰਵਾਦੀ ਕਾਲ (ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮੂਵਮੈਂਟ) ਵੇਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ 5:13 ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ “ਬਾਬੁਲ” ਸ਼ਬਦ ਉਸੇ ਪੁਰਾਤਨ ਨਗਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅੱਜ ਵੀ ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਹੋਰਨਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੀਲਾਸ ਅਤੇ ਮਰਕੁਸ (5:12, 13) ਉਹ ਨਾਮ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪੱਛਮੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਚਾਰ ਸਦੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਜਦ ਪਤਰਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਸੂਲ ਦੀ ਮੌਤ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।

ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਵਿਚਲੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਤਹਾਸਕਾਰ ਯੂਸੇਬਿਅਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਮਰਾਟ ਨੀਰੋ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੀਰੋ ਨੇ 68 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਆਤਮ-ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਲਈ ਸੀ। ਜਦ ਕਿ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਚਿਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਿਯਾ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਬਣੇ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਾਓ ਅਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਤਾਓ ਰੋਮ ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਹੋਇਆ ਸੀ; ਇਸ ਅਰੰਭਕ ਮਿਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸਤਾਓ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਫੈਲਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਛੇਕੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਦਬਾਓ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਨਵੇਂ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਥਾਨਕ ਅਸਿਹਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆ

ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਤਰਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋਣ ਦਾ ਐਨਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਬਜ਼ੁਰਗ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਲਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ 5:1)। ਜਦ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ 65 ਈਸਵੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੱਤਰ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ

ਅਰੰਭਕ ਸਲਾਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ (1:1, 2), ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰੇ, ਆਸ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਐਖੀ ਘੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਲ ਬਖਸ਼ਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਾਕ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਉਸ ਘੜੀ 'ਤੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਸ ਅਸਲ ਰੂਪ ਲੈ ਲਵੇਗੀ: "ਸਾਨੂੰ ਜੀਉਂਦੀ ਆਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ" (1:3), "ਉਸ ਅਵਨਾਸੀ, ਨਿਰਮਲ ਅਤੇ ਨਾ ਕੁਮਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਧਕਾਰ ਲਈ" (1:4), "ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ" (1:5), "ਜਾਨਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ" (1:9), "ਇਸੇ ਮੁਕਤੀ" (1:10), "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ" (1:13), "ਆਪਣੀ ਮੁਸਾਫ਼ਰੀ ਦਾ ਸਮਾ" (1:17), "ਤੁਸੀਂ . . . ਨਿਸਤਾਰਾ ਪਾਇਆ ਸੋ ਨਾਸਵਾਨ ਵਸਤਾਂ ਅਰਥਾਤ ਚਾਂਦੀ ਸੇਨੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ" (1:18), "ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ" (1:20), "ਤੁਹਾਡੀ ਨਿਰਚਾ ਅਤੇ ਆਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇ" (1:21)।

ਪੱਤਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸਾ 1:3-2:10 ਹੈ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਗਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ (1:14)। ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਉਹ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਵੰਸ, ਜਾਜਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਹੀ ਮੰਡਲੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ (1:1, 2; 2:9, 10)। ਹੁਣ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਵਾ ਕੇ ਪਤਰਸ ਉਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਪੱਤਰ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ, 2:11-4:11, ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਪੱਤਰ ਹੈ: "ਆਪਣੀ ਚਾਲ ਨੇਕ ਰੱਖੋ" (2:12); "ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪਰਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ" (2:13); "ਤੁਸੀਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ . . . ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਜਾਣੋ" (2:16); "ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ" (2:17); ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕਈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (2:12; 4:7)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (3:13, 14)। ਕਸ਼ਟ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦ ਸਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਮੁੜ

ਨਵਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ (3:15)।

ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ, 4:12-5:11, ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ 1:3-2:10 ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਸਟ ਹੁਣ ਹੋਰ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਉੱਠਦੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਜੋ 4:11 ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਜੋ 4:12-5:11 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਕਰੜੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਝਾਓ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ 4:11 'ਤੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸੇ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਘੱਟ ਸਤਾਓ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ 1 ਪਤਰਸ 1:1-4:11 ਖੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਰੜੇ ਸਤਾਓ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਪਤਰਸ 1:1, 2 ਅਤੇ 1 ਪਤਰਸ 4:12-5:14 ਖੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।¹⁰ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਪਤਰਸ ਆਪਣਾ ਪੱਤਰ ਲਿੱਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੀ ਕਿ ਉਸ ਦਿਆਂ ਪਾਠਕਾਂ ਉੱਤੇ ਨਵਾਂ ਸਤਾਓ ਆਣ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਲਿਖਣਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ 4:12-5:11 ਨੂੰ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ।¹¹ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸੁਝਾਓ ਗੈਰ ਕਰਨ ਲਾਇਕ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਪਤਰਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸਾਡੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਬਹੁਤ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪੱਕੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪੁੱਜ ਸਕੀਏ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ 4:12-5:11 ਪਤਰਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਤਰਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਤੱਸਲੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਸਟ ਝੱਲਣ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ (4:16)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ “ਮਸੀਹੀ” ਸ਼ਬਦ ਤਿੰਨ ਵਾਰੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਇੱਥੇ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 11:26; 26:28)। ਅਜਿਹੇ ਬਾਹਰੀ ਤਣਾਓ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਉੱਤਰ ਦੇਣ? “ਸੂਭ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣ” ਦੁਆਰਾ (4:19)। ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ (5:1-4), ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਲੀਮੀ ਅਤੇ ਸਾਦਗੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ (5:5-11) ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ (5:12-14)। ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ।

ਰੂਪਰੇਖਾ

- I. ਸਲਾਮ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ (1:1, 2)
- II. ਨਿਰਚਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ, ਮੁਕਤੀ (1:3-2:10)
 - A. “ਜੀਉਂਦੀ ਆਸ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਿਰਿਓਂ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ” (1:3-5)
 - B. “ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਦੇ ਪਰਤਾਵਿਆਂ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੋਏ” (1:6-9)

- C. ਨਬੀਆਂ ਨੇ . . . ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕੀਤਾ (1:10-12)
 - D. ਪਵਿੱਤਰ ਲੋਕ (1:13-16)
 - E. ਭੈਅ ਨਾਲ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰੋ (1:17-21)
 - F. ਅਵਿਨਾਸੀ ਤੁਖਮ ਤੋਂ ਜਨਮੇ (1:22-25)
 - G. “ਨਵਿਆਂ ਜੰਮਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗਰ” (2:1-3)
 - H. ਮਸੀਹ, ਇੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਪੱਥਰ; ਮਸੀਹੀ, ਇੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਘਰ (2:4-8)
 - I. ਅਨ੍ਹੇਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਅਚਰਜ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਸੱਦ ਲਿਆ (2:9, 10)
- III. ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਦੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ (2:11-4:11)
- A. “ਪਰਦੇਸੀ ਅਤੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ” (2:11, 12)
 - B. ਅਧੀਨਤਾ: ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅੰਗ (2:13-3:7)
 - 1. ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (2:13-17)
 - 2. ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (2:18-20)
 - 3. ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਮੋਏ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (2:21-25)
 - 4. ਪਤਨੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪਤੀਆਂ ਦੀ ਅਧੀਨਤਾ (3:1-6)
 - 5. ਪਤੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦਾ ਆਦਰ (3:7)
 - C. ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਸੀਸ ਜਿਹੜੇ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਲਈ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲਦੇ ਹਨ (3:8-17)
 - 1. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਅਸੀਸਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਮੰਗ (3:8-12)
 - 2. ਆਪਣੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਾ (3:13-17)
 - D. ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ (3:18-22)
 - E. ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕਣਾ (4:1-3)
 - F. ਦੁਸ਼ਟ ਲੇਖਾ ਦੇਣਗੇ (4:4-6)
 - G. ਅੰਤ ਨੇੜੇ ਹੈ (4:7-11)
- IV. ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ (4:12-5:11)
- A. ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ (4:12-16)
 - B. ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣਾ (4:17-19)
 - C. ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ (5:1-4)
 - D. ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਲੱਕ ਬੰਨ੍ਹਣਾ (5:5-8)
 - E. ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਭਾਈ (5:9-11)
- V. ਅੰਤਮ ਟਿੱਪਣੀਆਂ (5:12-14)

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਮਸੀਹੀ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੂਹੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਵਾਧਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਫਿਰਨ

ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਪਾਠ 1 ਪਤਰਸ ਦੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਤ-ਦਰ-ਆਇਤ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਬਦ-ਦਰ-ਸ਼ਬਦ ਕਰਕੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਕੁਝ ਪਾਠ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੇਖਕ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵੇਲੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਐਨੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿੰਨਾ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਗੋਂ, ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਬਾਰੇ ਸਾਦਗੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਮਨਨ ਕਰਨ।

1. ਕਿਉਂਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ, ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਸਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਪਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਫਰਤ ਅਤੇ ਕੁਤੱਤਬ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਦੀਪਕਤਾ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ (1:6)।

2. ਕਿਉਂਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਹੀ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਰਥਕਤਾ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਇੱਕ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ।

3. ਕਿਉਂਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹੀ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਛੱਡੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤਿਆਗੇਗਾ (5:7)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਮਦ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਰਾਜ ਵੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਜੇ ਪਰਗਟ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਕਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਨੰਦ

ਨਾ ਤਾਂ 1 ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭੋਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਟ ਕਿਉਂ ਝੱਲਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। 1 ਪਤਰਸ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

1. ਭੋਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਕਰਕੇ ਕਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਝੱਲਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਾਰ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਹੈ। ਸ਼ਤਾਨ ਭਾਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾੜ ਖਾਵੇ (5:8)। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਅਬਾਦੀ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਛਲਾਵੇ ਹੇਠ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈਰਾਨੀ ਭਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਤਾਨ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤਾ

ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਮਸੀਹ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ।

2. ਕੁਝ ਕਸ਼ਟ ਪਾਪ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਜੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਦਇਆ ਦਾ ਧਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਟਾ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੋਬਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਕਸ਼ਟ ਨਾ ਭੋਗਣੇ ਪੈਣ (2:11, 12; 4:15, 16)।

3. ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਉਹ ਆਪ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਸ਼ਟ ਭੋਗੇ (2:24)। ਇੱਕ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰ ਸਕਣ।

ਪਤਰਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਕਹਾਣੀ

ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸੁਫਨਾ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸੁਫਨੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਖਦਾ ਹੋਇਆ ਅਨੰਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜੇ ਹਨ?” ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਰਸੂਲ ਪੌਲਸ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਅਦਭੁਤ ਕਿਰਪਾ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਸੀ।” ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ, “ਇਹ ਸਮੂਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆਨਵਾਨ ਅਤੇ ਧਰਮੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।”

ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ?” ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਛਾਤੀ 'ਤੇ ਸਿਰ ਰੱਖ ਕੇ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਹਰੇਕ ਜਨ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਥੋਂ ਅਗਾਂਹ ਵਧ ਗਿਆ। ਇਹ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।

ਜਦ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਿਆ, “ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ?” ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਇਹ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਤ ਬਾਰੇ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ

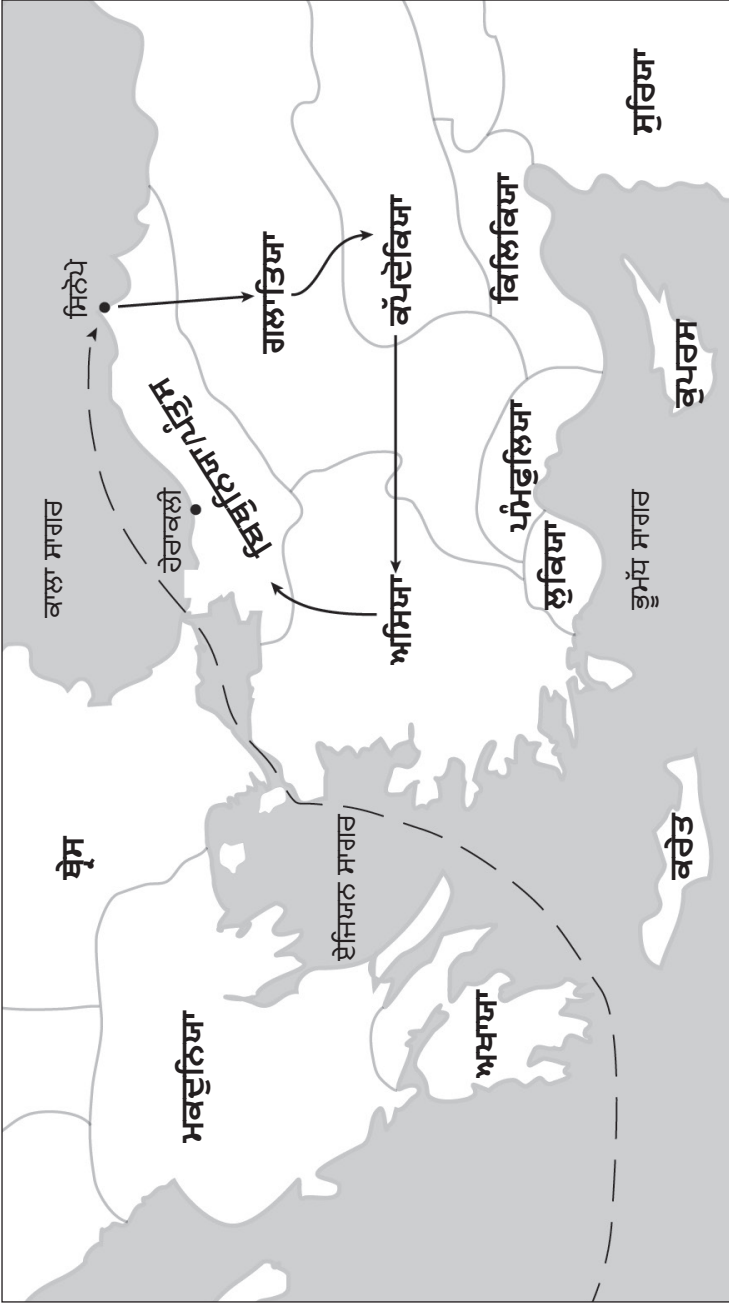
ਸੀ।” ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੋਚਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਤਰਸ ਜੋ ਆਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਕਈ ਵਾਰੀ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਝ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਸੰਦੇਹ, ਲਗਨ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ ਪਤਰਸ ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਫ੍ਰੈਂਕ ਐੱਲ ਕ੍ਰੈਸ, *1 ਪੀਟਰ: ਏ ਪਾਸਕਲ ਲਿਟਰਰੀ* (ਲੰਡਨ: ਏ. ਆਰ. ਮੈਥ੍ਰੂ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ, 1954)। ਉਸ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸੀਮਿਤ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਹਨ। “ਜੌਨ ਐਚ. ਐਲਿਅਟ, “ਦਿ ਰਿਹੈਬਿਲਿਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਐਨ ਐਕਸੇਜਿਟਿਕਲ ਸਟੈਪ-ਚਾਈਲਡ: 1 ਪੀਟਰ ਇਨ ਰਿਸੇਂਟ ਰਿਸਰਚ,” *ਜਰਨਲ ਆਫ ਬਿਬਲਿਕਲ ਲਿਟਰੇਚਰ* 95 (ਜੂਨ 1976): 243-54. 1976 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਪੱਤਰ ‘ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆਂ ਕਮੈਂਟੀਆਂ ਤਿਆਰ ਹੋਈਆਂ ਹਨ।² ਅਰੰਭਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਜੇ. ਰਾਮਸੇ ਮਾਈਕਲਸ, *1 ਪੀਟਰ*, ਵਰਡ ਬਿਬਲਿਕਲ ਕਮੈਂਟੀ, ਜਿਲਦ 49 (ਵੇਕੋ, ਟੈਕਸਸ: ਵਰਡ ਬੁਕਸ, 1988), xxxii. “ਪਤਰਸ ਦੀ ਮੈਂਤ ਰੋਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਾਤਨ ਅਤੇ ਪੱਕੇ ਹਨ। ਰੋਮ ਦੇ ਕਲੇਮੈਂਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸੇ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ (*1 ਕਲੇਮੈਂਟ* 5.4)। ਇਗਨੇਸ਼ਿਅਸ ਨੇ ਵੀ ਇਹੋ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤੇ (ਇਗਨੇਸ਼ਿਅਸ *ਰੋਮਨਸ* 4.2)। ਯੂਸੇਬਿਅਸ ਨੇ ਰੋਮ ਦੇ ਗਾਯੂਸ ਅਤੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਡਾਯਨੇਸਿਯੁਸ ਦਾ ਇਸੇ ਵੱਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ (ਯੂਸੇਬਿਅਸ *ਏਕਲੇਜ਼ਿਅਸਟਿਕਲ ਹਿਸਟਰੀ* 2.25)।³ ਵੇਨ ਏ. ਗੂਡਮ ਨੇ ਬੜੀ ਤਕੜਾਈ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੀਲਾਸ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਲਿਖਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। (ਵੇਨ ਏ. ਗੂਡਮ, *ਦ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਪੀਟਰ: ਐਨ ਇੰਟ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟੀ*, ਟਿਨਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟੀਜ਼, ਜਿਲਦ 17 [ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਅਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988], 23-24; ਨਾਲ ਹੀ ਵੇਖੋ. ਰੈਡੋਲਫ ਰਿਚਰਡਸ, “ਸਿਲਵਾਨੁਸ ਵਾਜ਼ ਨੋਟ ਪੀਟਰਸ ਸੈਕਰੇਟੇਰੀ: ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਬਾਯਸ ਇਨ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟਿੰਗ δὴ Σιλουανοῦ . . . ἔγραψα ਇਨ 1 ਪੀਟਰ 5:12,” *ਜਰਨਲ ਆਫ ਦ ਇਵੈਂਜੇਲਿਕਲ ਥਿਓਲੋਜਿਕਲ ਸੋਸਾਇਟੀ* 43 [ਸਿਤੰਬਰ 2000]: 417-32.) ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡਨ ਸੇਲਵਿਨ ਨੇ ਤਕੜਾ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਲਾਸ ਹੀ ਉਹ ਲਿਖਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਪਤਰਸ ਲਈ ਲਿਖਿਆ ਸੀ।⁴ ਪਤਰਸ ਦੀ ਉੱਚ ਕੋਇਨੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨੇਤਤਾ ਸੁਝਾਓ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਲਿਖਾਰੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੀਲਾਸ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹੋਰ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗਲੀਲੀ ਮਛੁਆਰੇ ਕੋਲ ਐਨਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਾਧਨ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਐਨੇ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਪਤਰਸ ਵਿੱਚ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। (ਐਡਵਰਡ ਗੋਰਡਨ ਸੇਲਵਿਨ, *ਦ ਫਰਸਟ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ: ਦ ਗ੍ਰੀਕ ਟੈਕਸਟ, ਵਿਦ ਇੰਟ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ, ਨੋਟਸ, ਐਂਡ ਐਸੇਸ*, ਥੋਰਨਐਪਲ ਕਮੈਂਟੀਜ਼, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਨ [ਲੰਡਨ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1947; ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1981], 11-16.)⁵ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਆਲੋਚਕ 2 ਪਤਰਸ 1:16-18 ਵਿੱਚ ਰੂਪ ਬਦਲਣ ਦੇ ਪਤਰਸ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲੇਖਕ ਪਤਰਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸੂਲ ਪਤਰਸ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣੀ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਆਲੋਚਕ ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ।⁶ ਕਿਉਂਜੋ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਦਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪਤਰਸ ਦਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪਤਰਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ-ਕਾਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਰਸੂਲਾਂ 15 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂਕਾਲ ਹੈ।⁷ ਸਟ੍ਰੈਬੋ *ਜਿਓਗ੍ਰਾਫੀ* 16.1.5.

⁹ਜ਼ਕਰਯਾਹ 5:5-11 ਵਿੱਚ "ਬਦੀ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਏਫਾਹ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਦੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ "ਸਿਨਆਰ ਦੇਸ" ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਈਆਂ। ਸਿਨਆਰ ਦੇਸ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਬੁਲ ਹੈ, ਉਸ ਬਦੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ¹⁰ਸੀ. ਐੱਫ. ਡੀ. ਮੇਲ, "ਦ ਨੇਚਰ ਐਂਡ ਪਰਪਸ ਆਫ 1 ਪੀਟਰ," ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਸਟਡੀਜ਼ 3 (ਨਵੰਬਰ 1956): 10.

¹¹ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਵੇਖੋ, ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਸੀ. ਵੈਡ, ਦ ਜਨਰਲ ਅਪਿਸਟਲ ਆਫ ਸੇਂਟ ਪੀਟਰ ਐਂਡ ਸੇਂਟ ਜੂਡ (ਲੰਡਨ: ਮੈਥੁਅਨ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ, 1934), 13.

ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿਚ 1 ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ